

No 3.-11. novembrim skolā notika literārās jaunrades darbu konkurss vidusskolēniem „**Rīga. Mana Rīga.**” Vienas stundas laikā skolēni rakstīja radošos darbus, no kuriem 3 labākos skolotāji izvēlējās konkursa 2.kārtai. Izvērtējot 33 iesniegtos darbus, par laureātiem šogad atzīti un skolas Atbalsta fonda balvas 17.novembrī saņēma

1. **Lauma Liberte** 12.e klase,
2. **Reinis Ūbelis** 12.e klase,
3. **Laura Jansone** 12.a klase.

Arī jūs varat izlasīt viņu darbus!

Lauma Liberte

Rīga. Mana Rīga.

Viņa.

Nostaigāta līdz ledus mirdzumam un klaigām piepildīta līdz pasaules krūzes malai. Līst pāri. Kas? Bezkaunība.

Viņa.

Dažreiz spītīga, maza meitene, saģērbusies kā Ziemassvētkos vasaras karstajā naktī. Noņem tās lampiņas no ausīm!

Viņa.

Ūdenī slīkstoša, pielietā no debesīm līdz pazemei, no centra līdz mikrorajoniem, savā atspulgā iedomīgi raugās.

Viņa.

Tā sajūta viņā kā pie atvērta loga- vienmēr ir auksti. Salst rokas. Varbūt samīļot?

Viņa.

Rīma. Savā izsalkumā spēj aprīt visapņēmīgākos. Pavedinātāja. Viņa nevienam pakaļ neskrien. Paši rīklē lien.

Viņa.

Noraut vienreiz tavu pelēko vāku un parādīt tādu spindzeli saulei. Kur tāda bezkaunība tevī radusies? Tā runāt uz reklāmu un afišu stabiem..

Viņa.

Mīlēta. Man skauž, ka tā var mīlēt vienu pelēku cilvēku burzmu trolejbusa pieturā un skumjas mājas, rindās kā pēc desas.

Viņa.

Viņa būtu skaista, ja agros rītos nevilktu pieri grumbās un neliktu gaidīt citiem, kad saģērbsies. Skapis par lielu? Nē, tev vienkārši ir slikta gaume.

Viņa.

Viņa ir traka. Pārgalvīga un neapdomīga. Tavs ātrums ir slepkava. Tu inscenē personības nāvi.

Man viņa nepatīk. Pārāk līdzīga. Nē. Es esmu pārāk līdzīga..

viņai...

Reinis Ūbelis

Rīga. Mana Rīga.

Peļķes. Garas, netīras peļķes. Smiltīm pilns asfalts. Pelēki trotuāri. Jaunas un ne tik jaunas ēkas. Lai kā arī būtu, visām pretī peļķes. Visam pa vidu zāle. Nez vai tā ir zāle? Brūni pelēcīga pļura. Labi, ka lapas šo cūkkūti sedz. Bet tas dara kokus plikus. Ērmīgus un groteskus. Skaistums ne augšā, ne lejā. Pa vidu? Aitas ganās. Uztuntuļojušās brēc viena uz otru un grūstās. Pa daļai baltas, krēma krāsā. Pa daļai melnas, ar netīrumiem. Lai vai kā, mazākās un vecākās brēc visvairāk. Mēlē, kuru

es nesaprotu. Bet tādas jau laikam griež pasauli. Vai vismaz mikrorajonu jau noteikti. Pār galvām lido putni. Koši. Droši vien uz dienvidiem. Lūdzos tikt neiezīmēts. Kādam jau gadās. Tas it kā uz laimi. Bet ko nu es. Man tad to laimi tā mazāk, lūdzu. Brīnos. Saules nav. Krēslaini zilas debesis. Tās debesis var arī nebūt, man saulīti pieprasa prāts. Vai arī ķermenis, kas drēgnumā trīc. Kaut vai ar pāris zobeļiem. Pāris tādas man aitas blakus stāv. Bet tās noteikti nespīdēs tuvākajā laikā. Iekāpju autobusā. Braucienam nevajadzētu būt garam, bet kas zin. Sastrēgumi. Paldies Dievam, nav! Tikai kaut kas ož. Un ož nekā parasti ož, bet smird. Protams. Ko es varu gribēt? Bomzis blakām sēž. Ko es neskatos, kur sēžos? Tagad kauns ir celties un stāvēt. Tālāk no viņa. Neērti. Ja nu apvainojas? Autobusa vāji dzeltenīgā gaisma visu padara nožēlojamāku. Un vēl raustās. Skatīšos labāk pa logu. Pelēka māja. Pelēka māja. Peļķe. Ko gan es gaidīju? Mana pietura. Izkāpju. Gaišāks. Tā vismaz liekas. Un noteikti smaržīgāks. Laikam beidzot esmu klāt. Vismaz tā jūtu. Rīga? Būs kādam jāpajautā. Izskatīšos gan muļķīgi. Lauku zēns pilsētā. Dzīvot šeit vairākus gadus un katru reizi brīnīties. Paskaties, kas tur un tur, un tur! Staigāju es vienmēr un pētu. Kā dzīve mainās trīs pieturu tālumā. Citas mājas. Krāšņākas. Ulmaņlaika. Gudrs vīrs. Bet ne par viņu tagad domāt. Viss pilnīgi savādāk. Eju, eju. Iekāpju. Peļķe. Mana Rīga.

Laura Jansone

Rīga. Mana Rīga.

Pelēks rīts, pelēkas mājas, pelēki cilvēki. Kur pazudušas krāsas, gaismas, smieklī? Rudenī Rīga pārvēršas. Tā kļūst par pilsētu, kur cilvēki ar tukšām sejām skrien un skrien, un skrien, un aizmirst apstāties. Tā kļūst par pilsētu, kur uz zemes nolaidies sapnis tiek samīts bez žēlastības. Par pilsētu, kur tu, cilvēks, aukstām acīm vai klusi kliegt un just, ka tavs sauciens pēc mīlestības nevienu nerasniedz.

Vai ļauties pūlim un kļūt par vienu no pelēkajām, anonīmajām būtnēm vai tomēr nepadoties un uzsmaidīt drūmajai eksistencei? Ja esi stiprs, Rīga panāks tev pretī. Krāsaina šalle, silti cimdi un kūpoša tēja termosā – aiziet, tu esi gatavs stāties pretī steigai un vienmuļībai! Izmet loku Bastejkalna parkā, kur, neskatoties uz laika apstākļiem, vienmēr būs kāds, daži, kas viens otru tik ļoti mīlēs, ka arī tu sajūtīsies, kā viens no viņiem. Ļauj, lai tavs ceļš tevi aizved uz kluso centru – to daļu Rīgas, kuru reti kurš rīdzinieks pazīst. Tur atklāsies ēkas, ielas, kas gadu desmitiem tieši tevi ir gaidījušas. Un tad, lai cik neprātīgi tas būtu, novelc mēteli, šalli, tavus siltos cimdus un ej gar Daugavmalu. Ļauj vējam sajaukt tavus matus, nebaidies no aukstuma! Izjūti, ka esi dzīvs, ka esi daļa no šīs varenās pilsētas! Atmodini jutekļus, kas pēc tavas laimīgās vasaras ir iekārtojušies uz ziemas miegu. Uzsmaidi

Lielajam Kristapam, kas pār mums, rīdziniekiem, vienmēr ir nodomā. Smejies, jo tu nepadodies, tu neesi pelēks, tu neesi pazaudējis dzīvesprieku!

Rudenī Rīga slēpjas. No aukstās ziemas, no oranžā ielu apgaismojuma, kas izceļ viņas trūkumus, no asarām. Rīgai esam vajadzīgi mēs – trakie, smejošie, krāsainie, kas negaida pavasari, lai varētu būt laimīgi. Tie, kas ir laimīgi tagad.

Un tomēr neuztraucies, ja krīti kārdinājumā un uzvelc savu pelēko mēteli ar pelēkajām pogām. Drīz atkal būs pavasaris, Rīga atmodīsies un atmodinās arī tevi. Es zinu, manai Rīgai pavasarī neviens nespēj pretoties.

Arī es ne.